

MI MLADI BORCI

POSTNINA PLAČANA V GOTOVINI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 26 DIN, PODPORN VSAJ 30 DIN. — POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR. — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELJSKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO II.

LJUBLJANA, PETEK, 17. SEPTEMBRA 1937.

ŠTEV. 1.

Nekaj nasvetov za študij

Veliki učitelj sv. Tomaž je v svoji dobrohotnosti nekemu dominikanskemu študentu, ki ga je prosil, naj mu pove, kako naj študira, dal naslednje nasvete za študij:

Ne začenjaj takoj z najtežjimi stvarmi, ampak z najlažjimi. Do umevanja težkih stvari se je treba vzpenjati po lažjih!

Govori malo in ostajaj v ozadju!

Imej zelo čisto vest!

Bodi ljubezniv do vseh!

Ne vtikaj se v tuje zadeve!

Dobro si zapomni, kar je bilo lepega povedanega, naj je to povedal kdorkoli!

Skušaj do dna razumeti, kar bereš ali kar ti povedo, razreši si dvome!

Skrbi, da si boš zapomnil vse, kar moreš!

Ne stremi za tem, kar presega tvoje moči!

*

Tudi eden od modernih učencev sv. Tomaža, veliki katoliški filozof Sertillanges, je dal pred leti nekemu obupanemu študentu, ki je prišel k njemu po svet, nekaj modrih naukov. Premisli jih:

Osredotoči vse delo na poklic!

Določi, kaj je glavno, in temu glavnemu vse podredi!

Ne zadovolji se s tem, da se vsake stvari le površno lotiš; glej, da boš dobil o vsem jasno sliko in to v tisti meri, kot si si jo naprej določil!

Ne začni nikoli dela, ne da bi ga dokončal!

Ohrani vedno svobodo duha in ostani gospodar nad svojim opravilom!

Kakor seme

Mnogi ne morejo razumeti, zakaj ideja Katoliške akcije nareži na tako hudo nasprotovanje, ko bi se je vendar morali okleniti z vso resnobo in z navdušenjem; zakaj nekateri od te ideje tako rekoč odpadejo in postanejo iz prijateljev nasprotniki; zakaj zamisel Katoliške akcije tudi pri mnogih dobrih ne najde razumevanja.

Klic po Katoliški akciji je klic Cerkve, torej božji klic, božja beseda. Božja beseda pa je kakor seme. Ko gre sejalec sejat, pade nekaj semena na pot, nekaj na skalo, nekaj med trnje, nekaj pa v dobro zemljo.

Seme, ki pade na pot, pohodijo ljudje ali pojedjo ptice. To so tisti, ki slišijo klic po Katoliški akciji, pa jim ga hudobni ljudje iztrgajo iz duše, ali pa so v oblasti satana, ki jim sproti odnaša vsak dober sklep.

Seme, ki pade na skalo, sicer hitro vzklije; ker pa nima pod sabo vlage, tudi hitro zamrje. To so tisti, ki se radostno in z navdušenjem odzovejo klicu po Katoliški akciji, nimajo pa korenin, t. j. nimajo ponižnosti, srčnosti, vztrajnosti, potrpežljivosti. Pride čas preizkušnje, navdušenja je konec, volja jim odpove — odpadejo.

Seme, ki pade na trnje, vzklije in raste, toda kaj kmalu ga trnje zaduši. To so tisti, ki sprejmejo idejo Katoliške akcije, toda ker so vdani posvetnemu življenju, jim posvetne skrbi, denar, nečistost in sploh uživanje to idejo zamore.

Drugo seme pa pade v dobro zemljo in obrodi stoteren sad. To so tisti, ki se s pravim in čistim srcem oklenejo Katoliške akcije, v njej vztrajajo ter v potrpežljivosti rode sadove.

Božja beseda je kakor seme. Božji sejalec hodi po zemlji in seje, seje...

Kam bo padlo to seme? Ali na pot, ali na skalo, ali med trnje, ali v dobro zemljo?

Zemlja je tvoje srce. Če raste v njem trnje strasti, če ga teži mrzla skala sovraštva, če se v neznačajni lahkovernosti pusti nahujskati k mržnji, potem ne boš videl sadu, potem boš gluha za klice sv. očeta. Če pa je tvoje srce čisto in odkrito, potem boš božjo besedo o Katoliški akciji radostno sprejel in v potrpežljivosti rodil stoteren sad.

Prinesi v delo sproščenost zabave in v zabavo umno resnost dela!

Delaj vedno z veseljem! Vesele je plodovitejša kakor borba!

Izogibaj se naglice, ki hoče vse na en mah pogoltniti. Naglica utruja dušo, z naglico se vseli vanjo brezploden nemir. Počasi se daleč pride.

Ofenziva Kominterne na

Nova razkritja o slovenskem komunizmu

Slovenijo

Prejšnji teden so komunisti ob priliki nekega shoda mladine JNS izdali letak proti JNS. Ta letak identificira JNS s fašizmom, nato pa lovi na svoje stare antifašistične limanice mladino JRZ, mlade sokole, katoliško mladino, socialiste, kmečko mladino, proletarsko mladino. Kot običajno se tudi tu skriva pod zloglasno »demokracijo« in antifašizmom komunistična »proletarska« diktatura.

Neveščemu se bo zdel ta letak, ki obravnava čisto slovenske razmere, samonikel in domač. V resnici pa je od točke do točke skrupčan po navodilih komunistične centrale v Parizu. Komunistične centrale imajo oddelke za razne pokrajine, njihove skrbi je prav tako deležna Brazilija kakor Nova Zelandija kakor Slovenija.

V naslednjem prinašamo pariška navodila za Slovenijo in letak, ki se je pred nekaj dnevi širil po Ljubljani in ki je sestavljen zvesto in slepo po vzorcih, katere producira oddelki pariške centrale. Navodila za Slovenijo je objavil švicarski list »L'Action Nationale«. Naj odpro ti dokumenti oči tistim katoličanom, ki tako radi verjamejo komunističnemu tajstvu in tako veseli poslušajo njihovo govorenje o slovenstvu.

Pariški komunistični odbor za Slovenijo in njegove direktive

Takole poroča »L'Action Nationale« o komunističnih direktivah za Slovenijo:

Aprila 1937 je bil v Parizu shod vseh vodilnih osebnosti balkanskih in srednjeevropskih komunističnih strank. Dimitrov je poslal tjakaj nekaj najzanesljivejših svojih prijateljev macedoncev. Na tem shodu, ki se ga je udeležila tudi francoska komunistična stranka, so sklenili, da se začne hitra in uspešna akcija za boljševizacijo Balkana in v prvi vrsti Jugoslavije, »nove prijateljice fašističnih dežel«.

Dimitrovi macedonski poslanci so poudarili, da razdiralno delo komunistov na Balkanu ne bo uspešno, če ne bodo upoštevali jezikovnih in narodnih posebnosti ljudi, ki prebivajo v teh krajih.

Zadnji cilj, namreč diktatura proletariata, zahteva, da se prejšnja navodila Kominterne spremene.

V bodoče bo imela vsaka država toliko komunističnih strank, kolikor ima narodnostnih in jezikovnih skupin. Delegati CKKPJ (Centralnega komiteja komunistične partije Jugoslavije) so takoj pristali na decentralizacijo jugoslovanske komunistične stranke. Novi načrt veleval, naj se ustanove hrvatska, macedonska, srbska in slovenska komunistična stranka.

Vse te stranke pa so odvisne od glavne komunistične stranke za Jugoslavijo, ki bo v bodoče tudi »Zveza balkanskih komunističnih strank«. Ta pa ne bo več dobivala povelj iz Moskve, pač pa iz Pariza.

Decentralizacija, ki jo velevala program, se je začela z ustanovitvijo »Slovenske komunistične stranke« (K. S. Sl.). Glavni odbor te stranke je bil imenovan maja v Parizu. Sestavlja ga 58,3% delavcev, 16,7% kmetov in obrtnikov ter 25% duševnih delavcev in uradnikov.

Ta je vrgel med Slovence manifest, ki je bil skrivaj odposlan iz Pariza slovenskim komunistom. Razposlal ga je neki Raymond Paly, čigar urad se nahaja v neki kavarni v Rue des Récollets 9. Druga centrala deluje v Anversu v Rue Vaneuva 4. Ta izdeluje besedila za letake in podobno. V Franciji sta poleg teh še dve posebni delavnici, ki pomagata voditi to skrivno delo za Slovenijo. Ena se nahaja na Rue Arthur-Rozier 9, druga pa na Rue Lafayette 97.

Že v prvem manifestu nove stranke nam takoj pade v oči njegovo prenapeto govorenje o narodu in demokraciji.

Ne govori mnogo o razrednem boju in socialnih zahtevah, pač pa o jezikovni in narodni zapostavljenosti Slovencev. Na vse kriplje opominja slovenski narod, ki je »stiskan od treh fašističnih dežel: Italije, Srbije in Avstrije, katera bo kmalu postala provinca Hitlerjeve Nemčije«.

»Eno izmed najvažnejših vprašanj slovenskega naroda, pravi manifest, je nevarnost, ki grozi Sloveniji od dveh fašističnih strani: Nemčije in Italije... Ker pa nevarnost ne grozi za jutri ali pojutrišnjem, ampak že za danes, se je treba že danes boriti in se ji upreti. Gre namreč za srečo, neodvisnost in bodočnost slovenskega naroda«. Ustanovitev komunistične stranke »naj olajša slovenskemu narodu izpolnitev njegove zgodovinske naloge, s tem da bo v sebi združila vse pozitivne in razvojne sile v borbi za enakost in srečo naroda«. Ta nova stranka hoče »rešiti slovenski narod pred grožnjami Hitlerjevih in Mussolinijevih krivnikov. Hoče tudi uresničiti njegovo narodno samostojnost, s tem da ga bo rešila uboštva in ropanja ter mu zagotovila veselo in dostojno življenje«.

To so načrti in navodila pariškega komunističnega odbora za Slovenijo. Nekateri podatki se zde tako senzacionalni, da jih človek komaj verjame. Toda vsa navodila, ki so v manifestu komunističnega odbora za Slovenijo, slovenski komunisti že vestno izpolnjujejo. Vsak lahko sam opazi, kako se razprto tiskano besedilo ljublj. komunist. letaka vsebinsko sklada z navodili pariškega manifesta in s sklepi letošnjega kongresa v Parizu.

Tako zvano slovensko ljudsko gibanje, ki ga že dobro poznamo, kako je slovensko in ljudsko, je s tem pripomoglo do novega dokumenta, ki jasno kaže, kako je z njim.

Letak Slovenskega ljudskega gibanja

**SLOVENSKI MLADINI!
SLOVENSKI JAVNOSTI!**

V zadnjem času JNSarska gospoda organizira seje in konference »Omladine« JNS. V nedeljo 12. septembra se vrši v Ljubljani

pokrajinska konferenca JNSarske mladine.

Naša mladina je že od nekdaj demokratična in slovenska. Toda to Jevtičev, živ-

Moč katolištva ne obstoji v številu, kakor moč demokracije. Svetost je, kar tvori njegovo silo. (François Mauriac).

kovičev in Banjaninov ne moti. Ponovno so financirali lov na slovensko mladino. Njihova predrznost je brez primere!

Ali je še v Sloveniji mlad človek, ki ne pozna Živkoviča in JNS? Kdo se ne spominja, da so prav ti režimi zadali mladini najtežji udarec z uvedbo

SOLNIN?

Komu še ni živo pred očmi JNSarsko preganjanje in zapiranje antifasističnih borcev z univerze, srednjih šol in tovarn? Kdo se več ne spominja, kako so centralistični JNSarski diktatorji po svojih hlapcih trgali iz slovenskih učnih knjig dela našega največjega pisatelja — Ivana Cankarja?

To so izkušnje slovenske mladine z JNS. Mladina od Živkovičev, Jevtičev, Kramerjev in Ljotičev nima pričakovati ne svobode ne kruha. JNS lovi danes mladino, ker jo rabi pri svojih pripravah za državljansko vojno in pri svoji borbi za oblast. Ko bi pa ponovno prišla na vlado, bi še huje preganjala slovensko mladino, trgala slovenske knjige in monopolizirala višje šole za svojo gospodsko JNSarsko »Omladino«.

Danes živi slovenska mladina v neznosnem položaju. Brez svobode, brez izgledov na bodočnost, vsak dan v nevarnosti, da bo morala v vojno. Hitler in Mussolini, Živkovič in Jevtič, Ljotič in Hodžera so stalna grožnja naši mladini.

Režim JRZ dovoljuje konference in sestanke fašistični JNS, delo in boj antifasistične mladine za mir in demokracijo pa prepoveduje. Po dveh letih svoje vlade ta režim ni izpolnil obljub o demokraciji in ni izboljšal položaja mladine. Z vsem tem daje ta režim prosto pot fašizmu!

Fašisti JNS in reakcionariji v JRZ skušajo danes mladino cepiti. Oni hočejo med mladino razviti »klerikalni« in »antiklerikalni« boj. Oni hočejo, da bi se

MLADINA BORILA PROTI MLADINI.

Odgovor slovenske mladine na njihovo gonjo naj bo samo eden:

ZDRUŽENJE VSE DEMOKRATİČNE MLADINE.

Socialistična mladina! mladi sokoli! katoliška mladina! proletarska mladina! kmečka mladina — vsi v boj za svobodo, mir in kruh!

Dokažimo v soboto 11. septembra zvečer in v nedeljo dopoldan, da je ljubljanska mladina demokratična in slovenska. Ta naš nastop mora biti začetek boja vse slovenske mladine:

za preprečenje fašizma JNS,
za odpravo današnjega političnega stanja,
za zmago demokracije in narodne svobode,
za ohranitev mednarodnega mira!

Dol JNS!
Dol fašizem!
Dol Živkovič!
Živela svoboda!

Naj živi borba slovenske mladine!
Naj živi skupna fronta mladine!

Mladina naprej!

ANTIFASISTIČNA
MLADINA V LJUBLJANI
PRISTASI SLOVENSKEGA
LJUDSKEGA GIBANJA

»Antifasistična mladina« naj kar ponavlja svoj slovar:

antifašizem
blagostanje
bodočnost slovenskega naroda
demokracija
enakost
fašizem

fronta, skupna
Hitler
kruh
krvnik
mir, mednarodni
Mussolini
narod
narodnost
neodvisnost
nevarnost za vojno
reakcionarstvo
samostojnost naroda
slovenstvo
sreča
strokovnost
svoboda
šolnine
vojna
zaposlavljenost, jezikovna in narodna
združitev pozitivnih sil.
življenje, veselo in dostojno.

Besede tega slovarja bi mogli prav tako ponavljati vsi pošteni katoliški Slovenci. Mogli bi jih, pa jih ne, ker vemo, da so to fraze, ki so jih izdelale pariške komunistične pisarne. Novi dokazi o delu Kominterne naj odpro oči vsem, ki še ne vidijo, da slovenstvo, miroljubnost, socialnost in svobodoljubnost v komunističnih ustih niso pravične zahteve in plemenite ideje, ampak propagandni šlagerji za rdečo Moskvo in sovjetsko Jugoslavijo.

Zgodba o dimnikarčku

Socialni reformator grof de Mun, ki je zanesel Kettelerjeve krščansko socialne nauke v Francijo, je doživel zanimivo zgodbo, ki je vredna, da se je večkrat spomnimo.

Nekega dne je ta znameniti mož delal v svoji pisarni in sestavljal govor. Pod svojim oknom je opazil mladega dimnikarja. Poklical ga je in mu naročil, naj mu očisti dimnik.

Čez eno uro se je dečko ves sajast in poten vrnil s podstrešja.

— Koliko zahtevaš? ga je vprašal grof.

— Pol franka, je odgovoril fant.

— Pol franka? Na, tu imaš! Tako, sva opravila.

In dimnikarček je odšel...

Čez trenutek pa se je grof pre-

misli. Rekel si je: »Ta mali delavec ima dušo, ki jo je Bog odrešil. Ali sem tudi ž njó opravlil? ...«

Hitro pokliče fanta nazaj. Začne ga izpraševati iz katekizma in o veri. Kmalu se prepriča, da o Bogu nima pojma. Spoznal pa je, da ima nepokvarjeno dušo. Zavzel se je zanj. Dal ga študirat. Do tedaj zapuščen fant je začutil, da ga nekdo razume in podpira ter se je pod vplivom milosti in dobrote lepo razvijal.

Dva meseca kasneje je šel dimnikarček k prvemu svetemu obhajilu, čez dvanaest let pa je postal duhovnik.

Tako je velikega socialnega delavca skrbela duša malega dimnikarčka. Koliko pa ti misliš na dušo svojega tovariša?

Novi red, ki ga ves svet pričakuje, bo obrnjen proti nam, če ga ne bomo gradili mi katoličani.

(Kardinal Suchard žosistem).

Tendenca prepovedana!

Propagandna sekcija osrednjega sveta brezbožnikov v Moskvi je razpisala anketo z vprašanjem, ali bi bilo možno uprizoriti v gledališču novi igrari »Revolucija v Vatikanu« in »Sovjetski prapor plapolja nad Rimom«. Prvo teh iger je napisal španski komunist Marcelo Cononi, ki se mudi sedaj v Moskvi. Drugo delo predstavlja zavzetje Vatikana. To zaslužno podvzetje opravijo komunistični revolucionarji. Zmagovalci ne poznajo nobene milosti, vse pokoljejo po zakonu »oko za oko, zob za zob«. Na koncu igre plapolja rdeča zastava na Vatikanu, revolucionarni delavci vkorakajo v sveto mesto z razvitimi prapori in vzdikajo Stalinu in herojem nove revolucije.

To igro je vsa brezbožna Rusija enoglasno pohvalila. Končno odločitev o tem, ali se bo igra v Rusiji in tujini uprizorjala, bo v kratkem izdala pristojna strankina organizacija.

Sovjetska založba »Antigis« je sklenila, da si bo od španskega dnevnika »Passionaria« izposodila ilustracije, ki se odlikujejo po svoji sovražni tendenci. Razširila jih bo v velikem številu po Sovjetski Rusiji. Ilustracije je narisal španski slikar Renau, ki so ga povabili, naj pride s svojo »umetnostjo« v Rusijo, kjer bo ilustriral razne brezbožniške brošure.

Sovjetska državna založba je sklenila, da bo za zimске večere izdala 16 brezbožniških slikanic za otroke. Naklada bo znašala 3 milijone izvodov. Te knjige bodo izšle v več jezikih in se bodo prodajale po izredno nizkih cenah. Vsaka šolska knjižnica bo morala kupiti določeno število izvodov. Vlada je dala založbi za izdajo te knjige znatno podporo.

V »Ljudskem odru (IV, 6) med Zapiski zvemo nekaj o prizadevanju Fédération du Théâtre Ouvrier de France, ki se odkrito priznava za »propagande marxiste et Sans-Dieu«.

... Zanimivo je, kako si prizadeva Zveza za »vzgojo« najmlajših z »rdečim« Gašperkom. V neki taki »grici« nastopajo: delavka, kapitalist, župnik in Gašper (Guignol). Prav po vzorcu in naravi starih lutkarskih iger s sejmov je tudi ta igra prav preprosta, nedvoumna in otipljivo realistična. Delavka moduje pri kapitalistu, ki ji hoče znižati plačo. Mimo pride duhovnik, ki ga delavka kliče za pričo in ga prosi za pomoč pri kapitalistu. Duhovnik pa potegne s kapitalistom. Tedaj pride delavki na pomoč Gašper. Oba skupaj premikata kapitalista in duhovnika... V vsaki igrici nastopajo ponavadi stalne osebe: župnik, kapitalist, general, policaj, trgovec s topovi...

Pri nobeni predstavi se ne javljajo imena avtorja, režiserja, igralcev, vse je in ostane anonimno. Nihče ni plačan.

Eden izmed vodij Zveze O' Brady pravi: »Kar je glavno — in nikoli ne smemo izgubiti izpred oči namena, ki ga moramo in hočemo doseči —, kar je glavno, je teatarska razgibanost, zavzetje gledalcev, kar je tudi prva oblika našega delovanja... Komisija za repertoar pod-

črtuje, da mora biti repertoar materialističen. Ni pa mogoče biti materialist, če nisi brezbožnik...«

Pred leti je neka slovenska liberalna revija priznanemu slovenskemu katoliškemu pisatelju očitala v oceni nekega njegovega dela, da kaže katoliško tendenco...

Mislimo, da se proti sovjetski tendenci »umetnosti« ne bo oglasil noben protest teh vnetih nasprotnikov katoliške »tendence«, kajti tendenca je prepovedana samo katoličanom.

Medicina pri sovjetih

Medicinska revija »Cahiers L'ennec« je nedavno priobčevala celo vrsto člankov o Sovjetiji. Vsi članki so vzbudili veliko pozornost. Enega od teh so napisali tudi doktorji Robert Rabu, François Favre in gospa Cailleux. Preprosto so opisali in podprli z dokazi, kar so v Rusiji sami videli in skusili.

V Rusiji je zdravljenje kolektivizirano, socializirano in zastoj. Zato pa si bolniki ne morejo sami izbirati zdravnikov in nimajo pravice do zdravniške tajnosti, ki je v veljavi v vseh kulturnih deželah. Zdravnik je uradnik, ki ga dodeli država na eno izmed nezasedenih mest, kakor je v zapadnih državah navada samo za vojaške zdravnike.

Zdravstvo spada pod komisariat za zdravje, ki ima v mestih in večjih krajih svoje zdravstvene direkcije.

L. 1933 je bilo v Rusiji 76.000 zdravnikov, po uradnih načrtih pa bi jih moralo biti vsaj 125.000, da bi mogli zdravstveni aparat sploh delovati. Strahotno pomanjkanje zdravnikov se rešuje na ta način, da študente medicine nastavlja že pred koncem njihovih študij in da delajo za študij medicine veliko propagando. Da bi bil ta stan bolj zaželen, so zdravnike prevedli v privilegirani razred inženirjev. Plača znaša 400 do 1000 rubljev poleg nekaterih potrebščin, ki jih dobe v naravi. Tiste veljave, kakor jo ima zdravnik pri nas, pa mu to seveda še ne da, kajti sovjetski zdravnik ostane kljub vsemu uradnik in rokodelec. Zasebna praksa je prepovedana, vendar oblasti včasih malo skozi prste pogledajo.

Kakor priča dr. Favre, ni izvedena niti najbolj preprosta specializacija v zdravništvu, ampak je vsaka zdravniška postaja za vse: za bolne, za tiste, ki jih pre-

ventivno zdravijo, in za tiste, ki jih šele preiskujejo.

Tak način zdravstvene oskrbe zasuži po mnenju imenovanih francoskih kapacitet najostrejšo kritiko, tako s človeškega kakor tudi s tehničnega vidika. Najhujše je to, da je uničeno osebno razmerje med bolnikom in zdravnikom, da ni proste izbire zdravnika in da ni zdravniške tajnosti. To daje Sovjetiji tudi na najbolj človečanskem področju tiranski in brezosebni značaj — poroga demokraciji ravno v najbolj intimnih osebnih stvareh.

Kljub tej sovjetski zdravniški mizeriji pa je morda že zelo blizu čas, ko bodo na naši univerzi rdeči sodrugi zopet enkrat napovedali stavko, to pot za novo bolnišnico v Ljubljani. Nove, moderne klinike si vsi želimo in jo zahtevamo; stavkali pa bomo katoliški študentje takrat, kadar bo to protestna stavka proti sramotam boljševiških razmer, stavka, s katere bomo poslali ogorčene brozjavke Stalinu in rdečim zdravstvenim komisarjem.

Olimpijski zmagovalci

Olimpijski zmagovalci Ralph H. Metcalfe piše o svojem prestopu v katoliško Cerkev takole: »Resnično veliko zadoščenje ima človek, če v tekališču premaga najhitrejšega tekača sveta. Srečen je trenutek, ko človek izve, da je dosegel ali celo potolkel rekord v teku. Toda niti vse to niti časti in naklonjenosti, katero so mi izkazali, ker sem kot tekač slučajno imel srečo, se ne more primerjati s veselo zavestjo, ki sem jo imel, ko sem se prvokrat do dobre zavedel, da sem katoličan. Želim in molim za to, da bi ostal vedno zvest svoji Cerkvi.«

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijska tiskarna, Groblje-Domžale (Jože Godina).